

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-7
S 39

PAULIN S. SELIMI

NJË
SKEÇ
PËR
VETEN

TREGIME
HUMORISTIKE

814-2
539.

PAULIN SELIMI

NJË SKEÇ PËR VETEN

Tregime humoristike

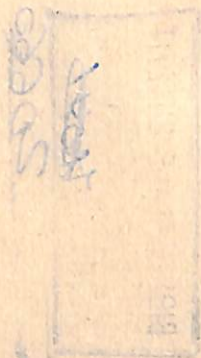
Shtëpia Botuese «Naim Frashëri»

811.5
228.

PAULIN SELIMI

NUË SHIÇË PËR VETËN

Tregime humoristike

Tirazhi 8000 kopje

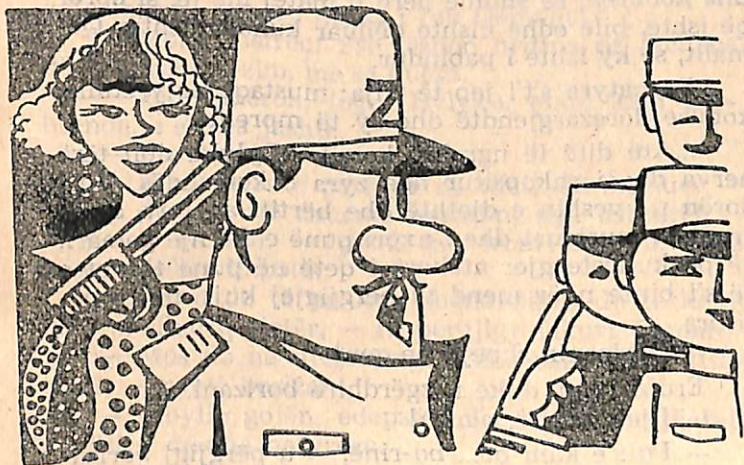
Format 70 x 100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1977

TOGER BYLYKU DHE... KOBURJA

Toger Bylyku, me mustaqe allafranga, djalë i vetëm i Lutfi bej Vërdhomës, arriti të shtinte në dorë gruan e prefektit, Xhizelën lozonjare me dhëmbë të vënë në Trieste.

Ajo e simpatizoi për farefisën e për mustaqet, kurse Bylyku e lakmoi për trupin, dhëmbët e faqet.

Si ushtarak, toger Bylyku qe burrë i zoti. Dinte të jepte pesë komanda përnjëherësh, të qëllonte përpjetë, anash, në dritarë, pas krahëve, barkas, në raste alarmi ose dasme dhe të lexonte katër paragrafe të rregullores, pa ia bërë syri tërr.

Kishte shumë pasuri, gjithashtu edhe dy dekorata, njërën për «trimëri» në kohë paqeje dhe tjetrën për besnikëri të patundur ndaj Zogut, po gjëja më e shtrenjtë për të, përveç femrave dhe pijes, ishte një kobure me dorezë argjendi. Kur pinte raki, koburen edhe mezen i kishte përpara, kur rruhej, e varte në pasqyrë, kur kruhej ose në raste alarmi, e linte në zyrë, bile, nganjëherë, më shumë kohë i kushtonte kobures, sesa mustaqeve bojëtullë. Të gjithë ushtarët që kishte në vartësi, ia njihnin huqet dhe koburen, se shumë herë u matej me të, si epror që ishte, bile edhe kishte qëlluar kundër ushtar Qemalit, se ky ishte i pabindur.

Po natyra s't'i jep të trija: mustaqe ngjyrëtullë, kobure dorezargjendte dhe sy të mprehtë...

...Atë ditë të ngrohtë korriku Bylyku doli tërë nerva dhe i shkopsitur nga zyra e komandës. Vuri dorën në veshin e djathtë dhe bërtiti aq fort, sa iu drodhën mustaqet dhe i nxori punë edhe një gomari, që po kulloste gjer atëherë i qetë në punë të vet e që s'i binte ndër mend t'i përgjigjej kujt me të pëllitura.

— Borizani shpejt, he qen!

Erdhi vrap, duke u zgërdhirë borizani.

— Bjeri borisë, alarm!

— Po s'e kam bo... bo-rinë, — u përgjigj boriza-

ni, jo nga frika, po se i merrej goja. (Thoshin se Bylykut ia bënte me qëllim).

— He, qenat e qenit! Shpejt borinë!

Ushtarët u shpërndanë duke qeshur në kërkim të borisë dhe e sollën brenda... dy orësh.

«Ta, ta, ta, ti, ti, ti!», ushtoi boria.

Ushtarët u mblodhën. Në rreshtin e parë ishte «i pabinduri», ushtar Qemali, djalë kovaçi.

— Të dashur ushtarë!, — ia nisi fjalimit Bylyku pa letër përpara.

— Urra!, — thirri ushtar Qemali.

— Urra!, — u përgjigjën të gjithë me thirrje të zgjatura.

Disa oficerë dhe nënoficerë dolën në dritare dhe ashtu, gjysmë të zhveshur, morën qëndrim «gatitu», pasi kujtuan se kishte ardhur ndonjë person me rëndësi lokale, apo kuadër i lartë ushtarak. Bile edhe vetë Bylyku e kishte humbur toruan aq shumë nga këto thirrje, sa tërë nerva i foli Qemalit:

— More mistrec! Pse lëshon britma pa komandë? Shprehe gëzim, me sa duket.

— Si urdhëron, toger Bylyku, çfarë kam për brenda, e nxora jashtë.

— Pse?!

— Është hera e parë që na thua «të dashur».

U dëgjua një zhurmë miratimi nga ushtarët.

— E pastaj?, — pyeti me ironi Bylyku, duke kruar veshët llapotë.

— Po, o do të na lësh shëndenë, o do të kemi ndonjë sihariq tjetër, — iu përgjigj shkurt Qemali.

— Mos do na lirojnë nga ush... ush.. ush... ushtria?, — pyeti borizani.

— Mbylle gojën, edepsëz! Ka ndodhur një fatkeqësi e madhe natyrore.

- Ik, mor, e tmerrshme!
- Do kemi luftë?
- Më e madhe.
- Do kemi përsëri supë pa yndyrë në darkë?, — pyeti Qemali.
- Jo, jo, më e madhe.
- Mos i ka ndodhur gjë lartmadhërisë së tij, Zogut të Parë?
- Rroftë Zogu, mbreti i parë!, — briti një kapter, të cilin se kush e gjuajti me një këpucë të vjetër ushtarake turinjve.
- S'i ka ndodhur gjë lartmadhërisë së tij, por mua... Po ti, Qemal, pse s'nderon me dorë?
- Kam reumatizëm.
- Apo s'të pëlqen Zogu i Zogut, hë, qen i qenit! Mos fol, do të flas unë. Kur isha në «inspektim» mbrëmë (këtu Bylykut iu drodhën flegrat e hundës nga kënaqësia), (ushtarët e kuptuan)... më humbi...
- Sanija?
- Luiza?
- Arsyēja?
- Jo, jo, jo... por... — heshti pak. Nga karakolli dëgjohej zhurma e dominove. Ca lëkura shalqini e fiqsh dolën fluturimthi nga zyra e komandës. Pastaj vazhdoi:
- ... më humbi koburja dorezargjendte. Kush e gjen, ka pesë ditë arrest... më falni, pesë ditë pushim dhe dy... racione supë.
- Çfarë supe, me yndyrë, apo...
- Nuk ka rëndësi cilësia, po sasia. Racione copë dy, ditë copë pesë dhe ushtarë që do të kontrollojnë copë pesë. Por në fillim do t'ju provoj shqisat. Dil ti i pari. Ik 30 metra larg dhe më thuaj se sa gishta

kam në dorë. Kujdes, ama! Vetëm te dora e gishtit,
— dhe ngriti dorën lart.

— Pesë.

— Jo, ik ti! Tjetri!

— Katër.

— Bravo! Këtej.

I fundit kishte ngelur ushtar Qemali.

— Sa gishta kam?

— Tetë, — u përgjigj Qemali gjakftohtë.

— Si!? Tetë gishta në një dorë? Ku ka dorë me tetë gishta në rruzullin globsor?

— Posi s'ka. Ka oktapodhi.

— Pse po tallesh!, — i bërtiti tërë nerva Bylyku.
Ushtarët ia plasën gazit.

— Nuk tallem. I kam rënë shenjës.

— Çfarë shenje?! Nuk jemi në qitje, mistrec!
Unë nxora vetëm dy gishta, e ti më thua tetë.

— Po ti vetë na the që t'i bëjmë sytë katër. Katër herë dy bëjnë tetë.

Bylyku për disa çaste shtangu në vend, u mbërthye mirë e mirë dhe e pyeti shpejt e shpejt:

— Po në demonstratë, pse nuk qëllove?

— Po kishte dalë ylberi. Kur del ylberi, nuk mund të marr shenjë.

— Mirë, mirë. Boll, se më çmende! Tani, ju të pestë do t'ju shohim se në ç'shcallë gatishmërie luf-tarake e keni hundën. Afrohuni secili me radhë dhe do më thoni se çfarë ere më vjen.

— Erë peshku, — foli njëri.

— Erë këmbësh.

— Erë myk, — ia priti i katërti.

— Erë myshku, jo, erë qeni, përzier me parfum,
— tha Qemali.

Bylyku s'i mori për ters këto fjalë, se me të vërtetë mbante në zyrë një qen stani për zbukurim.

— Dhe tani me vrap të gjeni koburen! Unë po ju pres. Kuzhina gati dy racionet e supës! Shkrues, pesëditëshin!

Ushtarët u larguan. Pas një çerek ore, rrëzë një plepi, gjetën koburen dhe një palë dhëmbë artificiale. Pasi pinë nga një cigare, shkelën dhëmbët me këmbë dhe, ashtu të pestë së bashku, e hodhën koburen në një kanal të ujërave të zeza.

— Edhe i zoti e ka vendin këtu, shokë, — tha me ton të sigurt Qemali.

GJELI PLAK ME ZË TË BUKUR

Ditë e bukur, ditë pune. Nushi u zgjua më herët se kurrë. Në vend që të merrte kazmën apo lopatën, mori gomarin dhe qeshi. Gomari, sa e pa, pëlliti.

— Shët, mos bëj zë, hë, zog gomari!, — e shau Nushi. — Rri urtë, se do të shkojmë në qytet!

Fjala «qytet» ia çeli fytyrën. Ngarkoi një kosh me sallatë, dy fshesa dhe një gjel plak, që këndonte një herë në dy javë, disa kokrra vezë dhe doli në rrugë.

«Ç'po i nxjerr disa lekë sot në pazar, apo s'është edhe vapë e madhe, — mendoi me vete Nushi. — Pse, mor, të rri e të punoj në fshat, kur i kam të gjitha kushtet të bëj tregti në qytet?! Veç kam hall se mos më shohin shokët e brigadës dhe ma nxjerrin gomarin në «pension»...».

Nushi përpara, gomari prapa. Herë gomari përpara dhe Nushi prapa... Herë ndalej gomari, herë Nushi. Kështu ecën ca pa u ndier pranë arave të kooperativës, pastaj gomari u ndal dhe s'dëgjonte të ecte përpara.

— Ec, hë qen, se po na shohin dhe na thahet sallata, na prishen vezët... A e kupton se janë vezë rike?!